

EIROPAS KOMISIJA

Briselē, 6.6.2011
COM(2011) 309 galīgā redakcija

KOMISIJAS ZIŅOJUMS EIROPAS PARLAMENTAM UN PADOMEI

**saskaņā ar Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmuma 2003/568/TI par korupcijas
apkarošanu privātajā sektorā 9. pantu**

{SEC(2011) 663 galīgā redakcija}

KOMISIJAS ZIŅOJUMS EIROPAS PARLAMENTAM UN PADOMEI

saskaņā ar Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmuma 2003/568/TI par korupcijas apkarošanu privātajā sektorā 9. pantu

1. IEVADS

1.1. Priekšvēsture

Padomes 2003. gada 22. jūlija Pamatlēmuma 2003/568/TI par korupcijas apkarošanu privātajā sektorā mērķis, kā noteikts tā preambulas 10. apsvērumā, ir „nodrošināt, ka gan aktīva, gan pasīva korupcija privātajā sektorā ir noziedzīgs nodarījums visās dalībvalstīs, ka no juridiskām personām arī var prasīt atbildību par šādiem nodarījumiem, un ka par šādiem nodarījumiem pienākas efektīvi, samērīgi un preventīvi sodi”.

Tā pamatkodolu veido prasība, lai dalībvalstis par noziedzīgu nodarījumu atzītu divu veidu rīcību, ko kopsavilkumā var raksturot šādi (pamatlēmuma 2. pants):

– kukuļa solīšana, piedāvāšana vai došana kādai personai privātajā sektorā, lai šī persona, nepildot savus pienākumus, izpildītu kādu darbību vai atturētos no tās izpildes;

– kukuļa vai solījuma par to pieprasīšana vai saņemšana, strādājot privātajā sektorā, lai persona, nepildot savus pienākumus, izpildītu kādu darbību vai atturētos no tās izpildes.

Saskaņā ar pamatlēmuma 9. panta 1. punktu dalībvalstīm bija jāveic vajadzīgie pasākumi, lai līdz 2005. gada 22. jūlijam panāktu atbilstību tā noteikumiem. Saskaņā ar 9. panta 2. punktu dalībvalstīm bija jānosūta Padomei un Komisijai to noteikumu teksts, ar kuriem to tiesību aktos transponē saistības, ko tām uzliek pamatlēmums.

1.2. Ziņojuma mērķis un novērtēšanas metode

Komisija 2007. gadā sagatavoja pirmo ziņojumu¹ par pamatlēmuma īstenošanu. Dalībvalstu sniegtās atbildes liecināja, ka īstenošana ir ļoti neapmierinoša. Tikai divas dalībvalstis 2007. gadā bija pareizi transponējušas tā noteikumus savos tiesību aktos.

Kopš tā laika ir pieņemta Stokholmas programma, kurā Komisija ir aicināta izstrādāt visaptverošu pretkorupcijas politiku un izveidot mehānismu, kas ļautu novērtēt dalībvalstu korupcijas apkarošanas centienus. Tāpēc šķita svarīgi novērtēt, kā dalībvalstīs īsteno šo svarīgo instrumentu.

Lai sagatavotu otro īstenošanas ziņojumu, ko bija paredzēts publicēt līdz 2009. gada 31. decembrim, Komisija 2009. gada 19. maijā nosūtīja visām dalībvalstīm vēstuli, aicinot sniegt precizētu informāciju par valsts pasākumiem, ar kuriem tās īsteno pamatlēmumu. Tā kā visas dalībvalstis nebija laikus atsūtījušas savus paziņojumus, Komisijai ziņojuma publicēšana bija jāatliek. Turklāt, ja starplaikā bija pieņemti tiesību akti, dalībvalstis par to nebija automātiski paziņojušas Komisijai. Tāpēc oficiālie paziņojumi bija jāpapildina ar pārējo

¹ COM (2007) 328 galīgā redakcija.

pieejamo informāciju, lai pārbaudītu lēmuma īstenošanu. Šī papildu informācija par pamatlēmuma īstenošanu ir iegūta spēkā esošajos tiesību aktos, GRECO III novērtēšanas kārtas ziņojumos un dažos gadījumos ESAO Kukuļošanas apkarošanas darba grupas ziņojumos.

Ziņojuma sagatavošanas laikā visas dalībvalstis, izņemot ES, DK un LT, ir sniegušas informāciju par transponēšanas pasākumiem. ES nav sniegusi informāciju ne 2007. gadā, ne saistībā ar pašreizējo ziņojumu. Tā kā DK un LT nav sniegušas jaunu informāciju, to novērtējums paliek tāds pats kā 2007. gada ziņojumā.

Ziņojuma uzmanības centrā ir 2.–7. pants (attiecīgos gadījumos izdarot īsu atsauci uz 10. pantu), un tajā ir atspoguļotas saskaņā ar 2. un 7. pantu sniegtās dalībvalstu deklarācijas. Nav iztirzāts 8., 9. un 11. pants, jo šo pantu noteikumi nav jāīsteno. Par šā ziņojuma vērtēšanas kritērijiem Komisija ir pieņēmusi vispārējos kritērijus, kas pieņemti 2001. gadā, lai novērtētu pamatlēmumu īstenošanu (praktiskā efektivitāte, skaidrība un tiesiskā noteiktība, pilnīga piemērošana un transponēšanas termiņa ievērošana)². Otrkārt, novērtēšanā izmantoti arī konkrēti šim pamatlēmumam paredzēti kritēriji; papildu informācija sniegta turpmākajā atsevišķo pantu analīzē.

2. NOVĒRTĒJUMS

2.1. Pamatlēmuma 2. pants — Aktīva un pasīva korupcija privātajā sektorā

2.1.1. Vispārīgas piezīmes

2. pants ir viens no pamatlēmuma būtiskākajiem noteikumiem. Tajā definēti pārkāpumi, kas ietver aktīvu un pasīvu korupciju, ja tos izdara uzņēmējdarbības gaitā. 2. panta 1. punkta piemērošanas joma attiecas uz uzņēmējdarbību tiklab peļņas, kā bezpeļņas organizācijās.

Taču dalībvalstis varēja deklarēt, ka tās attiecina darbības jomu tikai uz rīcību, kas izraisa konkurences izkropļojumus attiecībā uz preču vai komercpakalpojumu pirkšanu. Deklarācijas bija spēkā līdz 2010. gada jūnijam. Tā kā Padome nav pieņēmusi lēmumu par to spēkā esības termiņa pagarināšanu, Komisija pieņem, ka tās vairs nav spēkā, tāpēc dalībvalstīm, kas šīs deklarācijas ir iesniegušas, būs jāgroza savi tiesību akti (deklarācijas ir iesniegušas DE, AT, IT un PL).

Tāpat kā 2007. gadā, arī šoreiz 2. panta īstenošana dalībvalstīm ir sagādājusi lielas grūtības. Visus pārkāpuma elementus 2007. gadā pareizi bija transponējušas tikai divas dalībvalstis (BE, UK). Pašlaik visus elementus pareizi ir transponējušas deviņas dalībvalstis (BE, BG, CZ, FR, IE, CY, PT, FI, UK).

Īpašas grūtības dalībvalstīm ir sagādājusi frāžu „tieši vai ar starpnieku” un „personai, kas jebkādā statusā vada [privātā sektora subjektu] vai strādā [tā labā]” nozīmes pilnīga atspoguļošana savos tiesību aktos.

Turpmākajā tabulā norādīti 2. panta 1. punkta prasību septiņi elementi.

² COM(2001) 771, 13.12.2001., 1.2.2. punkts.

2. panta 1. punkta a) apakšpunkts — aktīva korupcija	2. panta 1. punkta b) apakšpunkts — pasīva korupcija
• „sola, piedāvā vai sniedz ” • „tieši vai ar starpnieku” • „personai, kas jebkādā statusā vada [privātā sektora subjektu] vai strādā [tā labā]” • „privātā sektora subjektu” • „jebkāda veida nepamatotu labumu” • „šai personai vai kādai trešai pusei ” • „nepildot savus pienākumus, izpildītu jebkādu darbību vai atturētos no tās izpildes”	• „pieprasa vai saņem [jebkāda veida nepamatotu labumu] vai solījumu [par šādu labumu]” • „tieši vai ar starpnieku” • „vienlaikus jebkādā statusā vadot [privātā sektora subjektu] vai strādājot [tā labā]” • „privātā sektora subjektu” • „jebkāda veida nepamatotu labumu” • „pašam vai kādai trešai pusei” • „nepildot savus pienākumus, izpildītu jebkādu rīcību vai atturētos no tās izpildes”

2.1.2. Sīkāka analīze

2.1.2.1. Pamatlēmuma 2. panta 1. punkta a) apakšpunkts — aktīva korupcija

Visas septiņas aktīvas korupcijas definīcijā paredzētās prasības ir izpildījušas 12 dalībvalstis (BE, BG, CZ, DK, IE, EL, FR, CY, PT, FI, SI, UK). Šķiet, ka 2. panta 1. punkta a) apakšpunkta transponēšanā dalībvalstīm visbiežāk neizdodas pilnīgi aptvert elementu „sola, piedāvā vai sniedz ” un „nepildot savus pienākumus, izpildītu jebkādu darbību vai atturētos no tās izpildes” darbības jomu.

NL par pārkāpumu uzskata tikai gadījumus, kad darba devējs vai vadītājs nav informēts par attiecīgo epizodi. LU par pārkāpumu atzīst gadījumus, kad darba devējs nav informēts un neatbalsta noziedzīgo rīcību. DE, AT, IT un PL ierobežo piemērošanas jomu saskaņā ar 2. panta 3. punktu. DE attiecina darbības jomu tikai uz rīcību, kas attiecas uz preču vai komercpakalpojumu pirkšanu; AT ierobežo pārkāpumu ar „tiesību aktiem”, bet PL par pārkāpumu uzskata tikai rīcību, kas rada zaudējumus, negodīgu konkurenci vai nepieņemamu preferenciālu rīcību. DE ir informējusi Komisiju, ka gatavo jaunus tiesību aktus, lai izpildītu šo pamatlēmuma prasību.

2.1.2.2. Turklāt Komisija ir konstatējusi šādas ar transponēšanu saistītas problēmas:

- EE tiesību aktos nav minēta kukuļošana, starpnieki, jebkādas darbības izpilde vai atturēšanās no tās izpildes, nepildot savus pienākumus,
- IT nav minējusi kukuļa piedāvāšanu, starpniekus, personas, kas strādā privātajā sektorā, un trešās personas, kurām kukulis paredzēts,
- LV tiesību aktos nav iekļauts kukuļa solīšanas elements, turklāt par pārkāpumu uzskata tikai gadījumus, kad piedāvājums/solījums tiek pieņemts. Kā norādīts 2007. gada novērtējumā, šķiet, ka apzīmējumi „atbildīgs darbinieks” un „pilnvarota persona” nav attiecināmi uz visiem darbiniekiem, tāpēc formulējums „personai, kas jebkādā statusā vada [privātā sektora subjektu] vai strādā [tā labā]”, nav pilnīgi ievērots,
- HU nav minējusi „piedāvā” labumu un „tieši vai netieši”,
- RO nav minējusi labumu trešai personai,
- SK nav īpaši norādījusi uz kukuļa vai labuma piedāvāšanu.

2.1.2.3. Pamatlēmuma 2. panta 1. punkta b) apakšpunkts — pasīva korupcija

Visas 2. panta 1. punkta b) apakšpunkta prasības ir izpildījušas 12 dalībvalstis (BE, BG, CZ, IE, FR, CY, MT, PT, SI, SK, FI, UK).

Turklāt tika konstatēts sekojošais:

- DE ir pieņēmusi deklarāciju, kas vairs nav spēkā,
- EE nav norādījusi uz starpniekiem, kukuļa „pieprasīšanu” un nepamatotu labumu,
- EL nav minējusi labumu trešai personai,
- IT nav minējusi starpniekus, labumu trešai personai, „strādāšanu” un kukuļa „pieprasīšanu”,
- LV tiesību aktos nav iekļauta piedāvājuma pieņemšana,
- LU ierobežo šā panta darbības jomu (skatīt 2. panta 1. punkta a) apakšpunktu),
- HU nav minējusi „tieši vai netieši”,
- NL par pārkāpumu uzskata tikai gadījumus, kad darba devējs nav informēts par labumu (šaurāka darbības joma salīdzinājumā ar pantu),
- AT jāsniedz plašāka informācija par starpniekiem. Turklāt šķiet, ka apzīmējums privātā sektora organizācijas „darbinieks” neaptver šīs organizācijas vadību.

2.1.2.4. Pamatlēmuma 2. panta 2. punkts

2. panta 2. punktā noteikts, ka 2. panta 1. punkts attiecas uz uzņēmējdarbību peļņas un bezpeļņas organizācijās. Dažas dalībvalstis savos tiesību aktos ir skaidri norādījušas, ka tie attiecas uz bezpeļņas organizācijām, bet citu dalībvalstu tiesību aktu plašais formulējums ļauj

pieņemt, ka bezpeļņas organizācijas nav izslēgtas no to darbības jomas. Kopumā šo noteikumu pilnīgi ir transponējušas 16 dalībvalstis (BE, BG, CZ, DE, EE, IE, FR, CY, HU, MT, NL, PL, PT, RO, FI, UK). Dažos gadījumos tiesību aktu formulējums šķiet pietiekami plašs, lai aptvertu šo noteikumu, bet vajadzētu papildu skaidrojumu (EL, IT, LV, MT, AT, SK, SE).

2.1.2.5. Pamatlēmuma 2. panta 3. punkts

Četras dalībvalstis (DE, IT, AT, PL) jau iepriekšējā ziņojuma sagatavošanai bija iesniegušas deklarācijas saskaņā ar 2. panta 3. punktu. Deklarācijas bija spēkā līdz 2010. gada 22. jūlijam (2. panta 4. punkts). Saskaņā ar 2. panta 5. punktu Padomei pienācīgā laikā līdz 2010. gada 22. jūlijam bija jāpārskata 2. pants, lai nolemtu, vai šīs deklarācijas būs iespējams atjaunot. Tā kā Padome nav pieņēmusi šādu lēmumu, Komisija uzskata, ka deklarāciju termiņš ir beidzies un dalībvalstīm attiecīgi jāgroza savi tiesību akti.

2.2. *Pamatlēmuma 3. pants — Kūdīšana, līdzdalība un atbalstīšana*

3. pantā galvenā uzmanība ir pievērsta sekundārai līdzdalībai korupcijā, kūdēt, palīdzot un atbalstot. Tas neattiecas uz mēģinājumiem izdarīt pārkāpumu³.

Kopējais transponēšanas līmenis bija augsts jau 2007. gadā, kad šo pantu bija transponējušas 18 dalībvalstis. Pašlaik visas 26 dalībvalstis, kas sniedza informāciju (ES nav sniegusi nekādu informāciju), ievēro 3. pantu. Tiek uzskatīts, ka valstis, kuru sniegtā informācija ir trūcīga vai kuras nav sniegušas informāciju, bet kuras saskaņā ar 2007. gada ziņojumu bija nodrošinājušas atbilstību 3. pantam, joprojām ievēro visus tā noteikumus. Komisijai nav informācijas par grozījumiem, kas kopš 2007. gada veikti tiesību aktos.

2.3. *Pamatlēmuma 4. pants — Sodi un citas sankcijas*

Saskaņā ar 4. pantu korupcijas pārkāpumiem privātajā sektorā jābūt sodāmiem ar „efektīviem, samērīgiem un preventīviem” kriminālsodiem (4. panta 1. punkts). Turklāt šis pants dalībvalstīm liek nodrošināt, ka pasīvā un aktīvā korupcija privātajā sektorā ir sodāma ar maksimālu sodu – vismaz viens līdz trīs gadi ieslodzījumā (4. panta 2. punkts). 4. panta 3. punktā ir noteikts, ka dalībvalstis saskaņā ar saviem konstitucionālajiem noteikumiem un principiem fiziskām personām attiecīgos gadījumos uz laiku liedz turpināt konkrēto vai līdzīgu uzņēmējdarbību līdzīgā amatā vai statusā.

2007. gadā daudzas dalībvalstis, sniedzot informāciju par 4. panta 1. punktu, bija atstājušas bez ievēribas sodus par pārkāpumiem saskaņā ar 3. pantu. Tolaik tikai 11 dalībvalstis (DK, EE, FI, DE, IE, IT, LT, LU, NL, PL, SE) bija pilnīgi transponējušas 4. pantu. Vairums dalībvalstu bija izpildījušas 4. panta 3. punkta prasības.

Kopš tā laika ir panākts ievērojams progress. Šo pantu savos tiesību aktos pilnīgi ir transponējušas 22 dalībvalstis (BE, BG, CZ, DE, DK, EE, EL, IE, FR, IT, CY, LU, LT, HU, NL, PL, PT, SI, SK, FI, SE, UK).

³ Tas ir tāpēc, ka aktīvas un pasīvas kukuļošanas definīcija ietver arī „sola”, „piedāvā” un „pieprasa” vai „saņem solījumu”, ne tikai „sniedz” un „saņem”.

Šīs dalībvalstis paredz 4. panta 1. punktā noteiktos sodus un citas sankcijas. LV, MT, AT un RO nav sniegušas pietiekamu informāciju, lai varētu novērtēt, vai noteiktās sankcijas attiecas arī uz kūdīšanu, līdzdalību un atbalstīšanu (3. pants). ES nav sniegusi atbildi.

4. panta 2. punktu ir transponējušas 26 dalībvalstis. ES nav vērtēta.

4. panta 3. punktu pilnīgi ir transponējušas 22 dalībvalstis, LV to ir transponējusi daļēji, MT to nav transponējusi, bet CY un AT nav sniegušas pietiekamu informāciju. ES nav sniegusi nekādu informāciju.

2.4. Pamatlēmuma 5. pants — Juridisko personu atbildība

5. pantā ir paredzēta juridisko personu atbildība saistībā ar aktīvo un pasīvo korupciju. Dalībvalstīm jānodrošina, ka juridiskas personas var saukt pie atbildības par kukuļošanu, ko to labā izdarījusi kāda persona, kura „darbojas atsevišķi vai kā juridiskas personas iestādes locekle” un kurai ir vadošs amats šajā juridiskajā personā (5. panta 1. punkts). Turklāt dalībvalstīm jānodrošina, ka juridisku personu var saukt pie atbildības, ja pārkāpuma izdarīšana ir bijusi iespējama uzraudzības vai kontroles trūkuma dēļ (5. panta 2. punkts). Juridisku personu saukšana pie atbildības neizslēdz to fizisko personu kriminālatbildību, kas pārkāpumā iesaistītas kā izpildītāji, kūdītāji vai līdzdalībnieki (5. panta 3. punkts).

2007. gadā 5. pantu pilnīgi bija transponējušas tikai piecas dalībvalstis (LT, LU, NL, PL, SI).

Lai gan kopš 2007. gada ir gūti ievērojami panākumi, tomēr 5. panta kopumā neapmierinošā transponēšana Komisijai joprojām rada bažas. 5. pantu pilnīgi ir transponējušas 15 dalībvalstis (BE, DE, IE, EL, CY, LT⁴, LU, NL⁵, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). Daļēji to ir transponējušas astoņas dalībvalstis (BG, DK⁶, EE, FR, LV, HU, MT, FI). CZ un IT to nav transponējušas. SK nav sniegusi pietiekamu informāciju, bet ES nav sniegusi atbildi.

Juridisko personu atbildību saskaņā ar 5. panta 1. punktu ir noteikušas 23 dalībvalstis (visas, izņemot CZ, IT, bet dati nav pieejami par SK un ES).

5. panta 2. punktu ir transponējušas 15 dalībvalstis (BE, DE, IE, EL, CY, LU, AT, PL, PT, SI, SE, UK, LT⁷, NL⁸). RO ir aicināta sniegt papildu skaidrojumus par to, vai tās tiesību aktu (kas šķiet atbilstoši) formulējums aptver juridisku personu atbildību kontroles trūkuma gadījumos. FR, SK un LV nav sniegušas pietiekamu informāciju, bet attiecībā uz CZ, IT, BG, EE, IT, HU, FI un MT ir atzīts, ka tās nav pilnīgi transponējušas 5. panta 2. punktu.

5. panta 3. punktu ir transponējušas 20 dalībvalstis (BE, BG, DE, EE, IE, EL, FR, CY, LV, LU, HU, MT, NL, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). CZ un IT to nav transponējušas, bet SK, DK un FI nav sniegušas novērtējumam pietiekamu informāciju.

Analīzi kavēja dalībvalstu informācijas trūkums, jo īpaši attiecībā uz 5. panta 2. un 3. punktu. Komisija ir konstatējusi, ka daudzu dalībvalstu tiesību aktos nav tiešas norādes ne uz

⁴ Saskaņā ar 2007. gada ziņojumam sniegto informāciju.

⁵ Saskaņā ar 2007. gada ziņojumam sniegto informāciju.

⁶ Saskaņā ar 2007. gada ziņojumam sniegto informāciju.

⁷ Saskaņā ar 2007. gada ziņojumam sniegto informāciju.

⁸ Saskaņā ar 2007. gada ziņojumam sniegto informāciju.

uzraudzības trūkuma gadījumiem, ne uz to, vai uzņēmumu atbildība izslēdz vai neizslēdz fizisku personu atbildību.

SK ir paziņojusi Komisijai, ka juridisku personu kriminālatbildība ir paredzēta SK valdības sagatavotajā Kriminālkodeksa un Kriminālprocesa kodeksa grozījumu projektā, bet no 2008. gada 9. aprīļa līdz 2009. gada 20. maijam grozījumu pieņemšanas process bija apturēts, gaidot Konstitucionālās tiesas lēmumu. Šķiet, ka pēc Konstitucionālās tiesas lēmuma pieņemšanas tiesību akti ir grozīti, bet Komisijai par grozījumiem nav paziņots, un tā nav saņēmusi jauno tekstu. Tāpēc atbilstību 5. pantam nebija iespējams novērtēt.

2.5. Pamatlēmuma 6. pants — Sodi juridiskām personām

Saskaņā ar 6. pantu dalībvalstīm jānosaka efektīvas, samērīgas un preventīvas sankcijas (kriminālsankcijas vai cita veida sankcijas) juridiskām personām par aktīvu un pasīvu korupciju, kūdīšanu un atbalstīšanu, kā arī par uzraudzības vai kontroles trūkumu, kura dēļ pārkāpuma izdarīšana ir bijusi iespējama. Šajā pantā ir sniegti arī iespējamo sankciju piemēri — aizliegums saņemt valsts pabalstus vai atbalstu, komercdarbības veikšanas aizliegums, tiesas uzraudzība vai tiesas lēmums par darbības izbeigšanu.

2007. gadā 6. pantu pilnīgi bija transponējušas piecas dalībvalstis (DK, LT, NL, PL, SI). Vairākām dalībvalstīm bija jāsniedz papildu informācija, lai novērtētu to nostāju. Attiecībā uz dalībvalstīm, kas nav sniegušas papildu informāciju, šajā ziņojumā ir saglabāts 2007. gada ziņojumā sniegtais novērtējums.

Pašlaik 6. pantu ir transponējušas 16 dalībvalstis (BE, DK, DE, IE, EL, FR, LT, LU, NL, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). Tomēr RO un UK ir aicinātas sniegt papildu skaidrojumu.

6. panta prasības daļēji ir izpildījušas piecas dalībvalstis (BG, EE, LV, HU, FI). FI ir aicināta sniegt papildu skaidrojumus par uzņēmumu atbildības ierobežojumiem.

6. pantu nav transponējušas četras dalībvalstis (CZ, IT, CY, MT). ES nav sniegusi nekādu informāciju, bet SK nav paziņojusi savu jauno likumu par juridisku personu kriminālatbildību, tāpēc nebija iespējams novērtēt, vai SK ir izpildījusi šā panta prasības.

Salīdzinot ar 6. panta 2. punktu, 6. panta 1. punkta īstenošanas līmenis ir augstāks — tā noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstīm jānosaka sodi juridiskām personām par aktīvu/pasīvu kukuļošanu, ir īstenojušas 20 dalībvalstis. Tikai 14 dalībvalstis ir īstenojušas 6. panta 2. punktu (BE, DK, DE, IE, EL, FR, NL, AT, PL, PT, RO, SI, SE, UK). Četras dalībvalstis (LV, BG, HU, SK) nav sniegušas pietiekamu informāciju vai vispār neparedz atbildību par uzraudzības trūkumu. EE, CZ, CY, IT un MT nav transponējušas 6. panta 2. punktu, bet FI ir izpildījusi tā prasības daļēji.

2.6. Pamatlēmuma 7. pants — Jurisdikcija

Saskaņā ar 7. pantu katrai dalībvalstij jāveic vajadzīgie pasākumi, lai noteiktu tās jurisdikciju attiecībā uz pārkāpumiem, kas ietilpst šā pamatlēmuma darbības jomā, ja attiecīgais pārkāpums pilnīgi vai daļēji izdarīts tās teritorijā, ja pārkāpumu izdarījis tās valstspiederīgais vai tas izdarīts par labu juridiskai personai, kuras galvenais birojs atrodas tās teritorijā. Dalībvalstīm ir rīcības brīvība attiecībā uz divu pēdējo jurisdikcijas noteikumu piemērošanu.

Pamatojoties uz sniegto informāciju, 2007. gadā šo pantu bija transponējušas tikai trīs dalībvalstis (DK, DE, UK).

Pašlaik tikai deviņas dalībvalstis (BE, CZ, DK, DE, IE, LU, HU, NL, UK) ir pilnīgi transponējušas 7. pantu. Šķiet, ka 15 dalībvalstis (BG, EE, EL, FR, IT, CY, LV, MT, PL, PT, RO, SI, SK, FI, SE) šo pantu ir transponējušas daļēji, bet daudzos gadījumos informācija par atsevišķiem noteikumiem nebija pietiekama, lai pilnīgi novērtētu atbilstību. Desmit dalībvalstis (DK, DE, EE, FR, LT, HU, AT, FI, SE, UK) ir nolēmušas nepiemērot dažus jurisdikcijas noteikumus (gadījumos, kad pārkāpumu izdarījis tās valstspiederīgais vai tas izdarīts par labu juridiskai personai, kuras galvenais birojs atrodas attiecīgās dalībvalsts teritorijā). Kopumā informācijas trūkums liedza Komisijai gūt skaidru priekšstatu par šā noteikuma īstenošanu. Dalībvalstis ir aicinātas iesniegt precīzāku informāciju, lai ļautu Komisijai veikt padziļinātu novērtējumu.

2.7. Pamatlēmuma 10. pants — Teritoriālā piemērošana

Trūkst papildu informācijas par termiņu, kad Gibraltārs transponēs pamatlēmumu. UK ir paziņojusi, ka transponēšana tiks veikta, tiklīdz to atļaus likumdošanas termiņi.

3. SECINĀJUMI

Novērtējums aprobežojas ar konkrētu noteikumu transponēšanu valsts tiesību aktos. Tā kā nebija salīdzināmu statistikas datu un skaitļu par korupcijas gadījumiem privātajā sektorā, nebija iespējams novērtēt šā pamatlēmuma noteikumu transponēšanas praktisko ietekmi.

Attiecībā uz pašu transponēšanu tā joprojām nav apmierinoša, lai gan ir gūti zināmi panākumi. Galvenos sarežģījumus rada dažu 2. un 5. panta elementu neapmierinošā transponēšana. Attiecībā uz 5. panta transponēšanu novērtējums galvenokārt tika veikts pret valstu krimināltiesību noteikumiem, ko paziņojušas dalībvalstis. Lai gan 5. pantā minētās sankcijas var būt arī administratīva un civila rakstura, šis novērtējums balstījās tikai uz dalībvalstu paziņotajiem pieejamajiem datiem.

Komisija atgādina, cik svarīgi ir apkarot korupciju privātajā sektorā, un aicina dalībvalstis nekavējoties pieņemt visus šajā nolūkā vajadzīgos pasākumus.

Komisija aicina visas dalībvalstis iepazīties ar šo ziņojumu un sniegt Komisijai un Padomei visu attiecīgo papildu informāciju. Komisija turklāt aicina dalībvalstis, kas kopš tā laika ir pieņēmušas jaunus tiesību aktus, paziņot par tiem Komisijai un Padomei.